

Quyết Định Cuối Cùng

Tác Giả: Háng Dáng tá
Thứ Ba, 17 Tháng 2 Năm 2009 03:27

Không biết có phải mình cần cái áo này đã đến đúng cùng cho nên mình quyết định nhét vào túi ngày hôm qua. Trong đó ước hẳn còn là những hình ảnh đen tối. Hẳn đã nhớ đến bài Gloomy Sunday, bài ma ca đến đến của The Chet và guitar, bài ca nổi tiếng của László Javor đến đến danh là bài ca tối tối của Hung Gia Lợi do Billy Holliday lên danh hát, và hẳn đã mở ra nghe, hẳn đã nghe đi nghe lại suốt đêm. Càng nghe hẳn càng thấy thấm thía, hẳn càng thấy cuộc đời đen bạc, không đáng sống nữa. Tình yêu mất, danh vọng không có, tiền bạc cũng gone, hẳn đã quyết định làm gì nếu bao nhiêu khổ đã đi trải qua hẳn, đã đâm đầu qua cửa sổ nhảy bực tức tám tiếng lâu xuống đất chết, chết cho xong cái nợ đời. Những trong khi những đến kia đi tìm cái chết khi còn có cái tuổi xuân xanh thì hẳn khác.

Hẳn đã những đời mùi vị của cuộc đời, hẳn đã trải qua bao nhiêu kinh nghiệm sống, hẳn phúc, đau đớn, vinh, nhục, lên lên, lên voi xuống chó. Nói chung thì sau hẳn năm mươi năm lăn lộn trên trái đất, hẳn nghĩ, ra đi cũng không sợ gì, sống mất cuộc đời khi nào thì đâu còn đáng sống, và hẳn đã muốn chết đi cho rồi. Cũng như cả trăm những đến đã đi tìm cái chết kia, hẳn cũng có ý định leo lên tầng lầu 13 của tòa nhà nổi suốt hẳn 13 năm qua hẳn làm việc, hẳn sẽ vào bàn giấy của hẳn, hẳn sẽ đến chết đi hát Billie Holliday và lá thư viết lên trên mặt bàn, rồi sẽ bước ra lan can ngoi tu cho hết chai whisky trải qua khi phóng mình nhảy xuống đất. Hẳn đã quyết định như thế. Trải qua khi hẳn thức hiên hành động ngoạn mục này, hẳn sẽ gửi đi điện thoại báo cho em biết hẳn đang ở đâu, sắp sửa làm gì, hẳn sẽ nói với em đôi câu viết, chúc em có lợi ích, và hẳn sẽ nhờ em thông báo cho các cơ quan truy tìm thông tin của em đi đến của đi sắp đi ra của hẳn. Hẳn sẽ sẵn sàng chờ đợi khi có những chiếc camera chụm và xè xè đến kia, những camera mắt kính hoàng nhìn lên phía hẳn, rồi như thế là mất đi của đi phim ảnh, hẳn sẽ hét to: “Are you guys ready? One, two three, here I come!” rồi hẳn thế đi cái vai chính trong đoạn video ngắn mà các nhà truy tìm hình ảnh thâm vào ống kính, màn chót của video hai kịch miêu tả đến kẻ tội lỗi của cuộc đời hẳn.

Hẳn đã quyết định. Tối hôm nay đầu óc hẳn đã làm việc liên tục ngày đêm, chờ đợi những gì ngắn ngủi hẳn những mất mát. Chính vì ngắn ít nên hẳn thấy mất mát và nỗi chán chường ngày càng gia tăng và đó là cái vòng lẩn quẩn, vì nỗi mất mát chán chường đã càng làm cho hẳn mất mát. Trong những lúc tỉnh thức hẳn xuống đất, hẳn đã có những ý tưởng đen tối, hẳn đã buồn bã cùng cực, hẳn đã thấy vô vọng, thấy cuộc đời hẳn đi vào mất ngõ bí không còn lối thoát và đó đó mà hẳn đã nghĩ tới việc giả tử. Thật là một ý nghĩ khốn nạn, một ý nghĩ đê hèn, bởi như thế là đầu hàng mất cuộc tranh đấu mà cho đến nay hẳn vẫn tự hào là kẻ chiến thắng. Trong suốt hẳn ba mươi năm qua, hẳn đã luôn luôn chiến thắng, cả bao giờ đầu hàng, hẳn đã luôn luôn đến đến, cả bao giờ thua. Kẻ chiến thắng khi quyết liệt, khi cuộc đời quật vào mất hẳn những ngắn roi nhấc nhấc nhấc, hẳn cũng đã cả bao giờ chịu gục, cả thế hẳn lên đến đến, hiên ngang đến đến, mất đầu hẳn đã chịu những những tích ghê gớm, đến đến đến mà đi tiếp con đường mà hẳn muốn đi. Hình ảnh Clint Eastwood trong một phim cao bồi, hình ảnh những ngắn roi quật tới tiếp lên ngắn, lên đầu lên mất anh ta làm bết máu, làm anh ta nhăn nhúm mất mày vì đau đến những không hề rên xiết, hình ảnh anh ta cắn răng chịu đòn đến sống còn và đến

Quyết Định Cùng

Tác Giả: Häng Däng tä
Thứ Ba, 17 Tháng 2 Năm 2009 03:27

hùng dũng đứng trước mặt kẻ thù, đó là hình ảnh đã ăn sâu vào tâm trí họ. Họ đã mua là một Clint Eastwood trong cuộc đời riêng của họ.

Nhưng bây giờ thì khác, hoàn cảnh đã thay đổi, thời cơ đã hết. Họ đã chấp nhận để vỡ lòng can trường của họ, họ đã là một hình ảnh đáng khâm phục trong đầu óc những người xung quanh, họ đã là một huyền thoại, một điển hình của sự can đảm ý chí và sự cống hiến quyết. Cái gì cũng chấp nhận thì một thời. Cái gì cũng có ngày phải chấm dứt. Giờ thì đã hết, tất cả chỉ còn là dĩ vãng. Nhưng cái đẹp đã qua đi, chỉ còn lại sự thất vọng, sự hèn yếu, sự đau lòng... kể từ ngày em quyết định thôi, thôi không còn mua có họ trong cuộc đời em nữa. Em đã là cái phao họ bám vào để sống, em đã là niềm khúc củi, một em, chỉ còn là vô vọng. Vì cuộc đời họ chỉ còn có em, em là lý do duy nhất, là niềm vui còn lại. Mặc dù họ đã biết tất cả, tất cả ngay trước mắt, rằng sự có mặt ngày mai tình của họ với em, những em gái nhỏ bé, cũng sẽ tàn rã, cũng sẽ thành mây thành khói, em rời cũng sẽ vẫy tay chào họ ra đi. Nhưng họ còn gì khác đẹp vui? Họ đã nhận thấy rằng có em ngày nào, họ còn may mắn ngày đó. Thời là kẻ nể cho họ cái chết họ đã chấp nhận một niềm vui duy nhất đó.

Mới sáu tháng trước đây, họ đâu có như bây giờ? Ngày ngày họ vẫn còn chụm chiếc Corvette vàng chói - họ vẫn thích màu vàng, màu của vua chúa, màu của những kẻ da họ mà họ rất tự hào - đến số làm, đi đâu vẫn có những người gọi đầu của họ và nói "Hello!" Khi đó đầu óc họ còn minh mẫn, họ vẫn còn tinh táo, thông minh, của họ có một đầu óc của buôn phiếm. Họ vẫn còn đẹp trai, ăn bộn kẻ, chi u chi u tan sự vẫn xách vợt đi đánh tennis. Đánh xong, họ vẫn đến những nơi sân ngoài trời của quán rượu quen thuộc, uống aperitif, nhìn cuộc đời màu hồng vì khi đó họ đang còn có em trong đời, em, những em gái xinh đẹp mà họ đã phải đeo đuổi cả năm trời mới bắt đầu. Nhưng có em của đời bao lâu, mọi tình đã phai nhạt, em thấy họ không là miếng ngon mà em đã mong đợi. Trên cõi đời này tình yêu tính trên cái giá phải trả và em có tấm thân ngọc ngà đáng bậc triu còn họ có gì để cho em, ngoài những cuộc du hí ăn xài không đáng kể? Chẳng lẽ bên họ làm chi khi em không thấy họ nữa, ý em mua nói, họ không chấp ký gì cho em tất cả của họ mà họ đang có? Làm gì có "tình cho không biếu không" như trong cái bài ca quái đản mà anh nhạc sĩ nào đó đã viết về một kẻ như họ?

- Em của ba mẹ, anh đã trên năm mẹ, vậy khi anh chết đi anh sẽ cho em những gì?

- Thì anh sẽ để lại cho em tất cả những gì anh có trên đời.

- Mà anh có những gì trên đời?

Quyết Định Cùng

Tác Giả: Háng Dáng tá
Thứ Ba, 17 Tháng 2 Năm 2009 03:27

- Em hỏi là! Anh có gì thì em đã biết!

- Em thấy anh có một căn nhà, một chiếc xe hơi. Còn tiền trong ngân hàng bao nhiêu anh có nói cho em đâu mà em biết?

- Em cần gì biết? Em yêu anh đâu phải vì tiền?

- Vậy biết thì những gì mãi với anh như vậy, khi em về già anh chết đi thì sao? Em phải lo từ bây giờ chứ! Anh cho em đặt tên chung vào những gì làm cho căn nhà, xe hơi và những công việc mà cả anh ngay từ bây giờ đi... Anh chắc vì cả hai em về ...

Tôi nhiên hẳn thấy như những người sống. Hình như những người và hẳn là hiện ra trong tâm trí hẳn, hình như tên luật sư người Mỹ như lòng. Hẳn đã một tiêu chuẩn tri thức, tiền hẳn chết chiu trong gần hai mươi năm trời, hẳn để trong ngân hàng chờ ngày về hưu hẳn lý ra tiêu diệt. Đó là đi tiêu những công trình du lịch khắp thế giới mà hẳn đã đặt kế hoạch thực hiện khi về già. Bây giờ hẳn không còn trông mong nghề sẽ mở đường đi nữa. Hẳn là phải tiếp tục đi công việc thêm mười năm khác để có chút tiền sau này xài thêm. Để hẳn phải có các em, mà muốn có em phải có tiền, thì mới khôn ngoan. Tiền an sinh xã hội trả cho hẳn về già đâu được bao nhiêu? Không lẽ chỉ còn cái nhà, lẽ cũng đem bán nốt, để mà về sống chui sống lủi trong một căn phòng đi thuê? Khi đó em nào còn muốn theo? Căn nhà là miếng mỡ, tuy không béo bằng miếng thịt bít tết hai pao, nhưng có còn hẳn không. Các cô nói “một miếng mỡ.” Không có miếng mỡ nào để miếng mỡ, thì mỡ nào chịu được?

Biết em gái đòi cho tên em vào những “cả số” còn lại cả nhà, em gái đòi chia chác, đòi có ngay liền từ từ, chứ hẳn chết lâu quá! Hẳn thấy ngay cái tâm của đàn bà cả em. Hẳn là nhìn thấy bóng dáng chấp chận cả một tên luật sư khác, nghe rằng cả đi nói với hẳn:

- Tôi thông cảm với ông về những suy nghĩ đang làm ông điên đầu. Nhưng tôi có vài con phải nuôi nên cần việc làm. Về bà nhà xin ly dị ông, và đòi ông chia cho nửa phần tài sản chung, chứ là một vài những công việc khác mà tôi phải làm.... để kiếm tiền.

Quyết Định Cùng

Tác Giả: Háng Dáng tá
Thứ Ba, 17 Tháng 2 Năm 2009 03:27

Lái cái cánh xáa kia đáxáy ra! Không phái hán buán vì mát tián lán thá hai mà thôi, hán buán vì thêm mát lán đái đát. Sau lán đáu, hán đá tánh: “Mình phái cán thán vái đán bà! Không bao giá nên sát gán há quá! Phái biát thán tráng, phái biát lúc ngáng, phái biát cháy, chá đá bá mác báy lán náa!” Báng hán tháy sáng suát trá lái. Hán nghĩ báy giá là lúc mình phái quát ngáa truy phong, lúc mình phái táu mã, phái cháy theo con đáng mình đátính trác, cháy cho lá, cháy nhánh tay cháy marathon, cám cá mà cháy, đáng ngoái cá lái mà tháy tiác hái. Dù em có thám nhá múi mít....

- Em không nghe Ý Lan hát bài ca đó hay sao?

- Bài gì? Anh nói gì em không hiáu?

Tánhiên, hán tháy em giá vá không hiáu, tháy bá mát em đághét ái là đághét... hán cá láy can đám tiáp tác nói mác dù nói gì đi náa trong lúc này cũng chá vô ích... Cán sóng ngám đánái lên cao ngút, hán còn cách gì phá láp sóng thán mà mong tiáp tác chái vái nác bián?

Mái các anh chá vào đác tiáp trên trang web <http://huongduongtxd.com>